

Hồi 11

Cứu thoát Thương Ngô kết kim lan

Âu Dương Thu vận đê chân khí, đã nhanh như gió cuốn lướt đến trước mặt mọi người hỏi:

- Các vị đã phát hiện ra gì phải không?

Hỏa Hồ cau mày nói:

- Lão ô cảm thấy không khí ở đây rất khác lạ, xung quanh tiềm ẩn sát cơ, lúc thiếu hiệp đến có đi ngang qua đây không?

Âu Dương Thu quét mắt quan sát địa hình đoạn đáp:

- Lúc chúng tôi đến là từ lưng núi vượt qua, vãn bối cũng cảm thấy xung quanh đây có rất nhiều người mai phục, đã vậy thì chúng ta hãy cùng nhau đối phó.

Đoạn bèn cất cao giọng nói:

- các vị tốt hơn hãy tự động ra đây, tại hạ đã dám xông vào Cứu u cốc, Lăng Hồng Diễm phải các vị lên lút ẩn nấp ở đây thật quá thừa thãi.

Chàng vừa dứt lời, trong lùm cỏ hai bên đường lập tức xông ra bảy tám mươi đại hán, cũng thấy đều lưng giắt trường kiếm. Họ tản ra bao vây thành một vòng tròn, do hai lão nhân ở hai đầu chỉ huy, hiển nhiên là hai đầu mục của bọn người này.

Thương Ngô Tam Hồ là nhân vật lão luyện giang hồ, vừa thấy đội hình của đôi phương, vội hướng về Âu Dương Thu truyền âm nói:

- Thiếu hiệp, đây là một thế trận, lão ô hoàn toàn mù tịt về vấn đề này.

Âu Dương Thu cũng truyền âm lại nói:

- Tiền bối có nhận ra được đây là thế trận gì không? Tu Mã tử tử rất am tường về kỳ môn trận pháp, ngũ hành sinh khắc.

Hỏa Hồ cười nhăn nhúm:

- Thật xấu hổ, lão ô chỉ nhận ra được đây là trận pháp, nhưng không biết tên gọi là gì.

- Vậy thì chúng ta tiên hạ thủ vi cường, áp dụng chiến thuật đánh phá từng người một, vãn bối phụ trách đối phó với hai lão già, các vị tự chọn lấy đối tượng.

Vừa dứt lời, chàng đã nhanh như chớp lao bổ vào một lao nhân, tả chỉ hữu tiên, xuất thủ toàn là tuyệt chiêu.

Nhưng chàng vừa động đậy, lập tức có tám kiếm thủ chia nhau từ hai bên giáp công đến.

Những người này xem ra chẳng chút nổi bật, nhưng nội công rất cao thâm, ba người dùng kiếm đỡ trường tiên của chàng lại, ba người khác vung kiếm ngạnh tiếp chỉ phong của chàng, hai người còn lại chia nhau tấn công từ hai phía.

Âu Dương Thu một tiên chưa thể quất bay trường kiếm ba người, hết sức kinh ngạc, trong khi Thiên Cương Chỉ thi triển tay trái bị trường kiếm của ba người khác đánh bật, bất giác thảm kinh hãi, vội vàng mượn sức dùng sức, gắng vọt lên cao hơn tám thước, hai chân đạp vào hai trường kiếm từ hai bên công đến, đồng thời vung trường tiên quét vào đôi chân hai người.

Chiêu tránh né và hoàn kích này của chàng nhanh như tia chớp, hai kiếm thủ vừa huyệt chiêu chưa kịp thu kiếm, hai chân đã bị trường tiên quán lấy, không kèm được cùng đâm về phía sáu đại hán khác.

Nhưng bọn họ phối hợp hết sức ăn ý, sáu người kia vừa thấy đồng bọn bị chế ngự liền lẹ làng tránh sang hai bên, đồng thời đưa tay trái ra nắm lấy hai người giữ lại.

Tuy vậy, hai đại hán ấy xương chân đã thọ trọng thương, liền được diu ra ngoài trận điều trị.

Âu Dương Thu hạ chân xuống đất, giờ mới nhìn thấy Thương Ngô Tam Hồ với năm anh em nhà họ Nghiêm đã bị mười hai kiếm thủ ngăn cách ra.

Thương Ngô Tam Hồ công lực thâm hậu, với ba chọi sáu còn có thể miễn cưỡng ứng chiến, nhưng năm anh em nhà họ Nghiêm thì bị trường kiếm của sáu đại hán dồn ép đến mức quay lòng vòng, ngay cả sức hoàn thủ cũng không còn.

Trong khi Tiểu Thúy với Tư Mã Thiển Như đều là một chọi tám, nhưng hai nàng chỉ thủ không công, nên ra chiêu hết sức thụ thái.

Âu Dương Thu hiểu rất rõ cá tính Tiểu Thúy, nàng chịu áp dụng chiến thuật như vậy hẳn là do ý kiến của Tư Mã Thiển Như, có lẽ là đang quan sát sự biến hóa của thế trận.

Thế là, chàng bất giác động tâm, lập tức tung mình lao về phía sáu đại hán đang giáp công năm anh em họ Nghiêm.

Bởi thân thủ chàng quá nhanh, kẻ địch hai bên muốn ngăn cản cũng không kịp, hơn nữa lúc chàng xuất thủ đã vận hết mười hai thành công lực, uy thế quá hung mãnh, khiến sáu đại hán ấy giật mình sửng sốt. Ngay trong khoảnh khắc ấy, hai người phía trước đã bị trường tiên quất trúng sọ não chết ngay tức khắc. Bốn đại hán khác tuy thoái lui nhanh, nhưng vẫn còn có hai người bị cuốn bay trường kiếm.

Âu Dương Thu một chiêu đắc thủ, liền đứng cùng năm anh em nhà họ Nghiêm, hướng về Thương Ngô Tam Hồ truyền âm nói:

- Ba vị tiên bối không nên tham công, hãy áp dụng thế thủ trước, Tư Mã tử tử đang nghiên cứu cách phá trận...

Chàng vừa nói đến đó, lão nhân trước mặt đã quát to:

- Các vị huynh đệ hãy gắng lên, áp dụng chiến thuật tấn công nhanh, cung chủ đã có lệnh, nếu bắt sống được thì nam giao lên, nữ giữ lại, mọi người cùng hưởng thụ.

Lập tức trận chiến có sự thay đổi, những kiếm thủ này giờ đứng yên chung quanh nhanh chóng thu nhỏ vòng vây, hai người xương chân thọ thương khi này cũng phần chân tinh thần nhập cuộc, bảy mươi thanh trường kiếm hình thành một bức tường bạc, kiếm khí lạnh toát khiến người ngạt thở.

Năm anh em họ Nghiêm nhờ có duyên tiên của Âu Dương Thu yểm trợ còn có thể miễn cưỡng chống chọi, nhưng Thương Ngô Tam Hồ thì đã lâm nguy, bởi có một lão nhân đã gia nhập vòng chiến, trường kiếm của lão hết như linh xà, hết sức nhanh nhẹn và hung hiểm, chiêu nào cũng không rời yếu huyệt toàn thân ba người. Còn sáu đại hán khác thì chuyên tìm sơ hở, thừa cơ đâm ra một kiếm và toàn nhắm vào yếu huyệt.

Tiểu Thúy và Tư Mã Thiên Như cũng từ một chọi tám trở thành một chọi mười hai, nhưng hai nàng chưởng pháp ảo diệu và khinh công trác tuyệt, nên lúc này vẫn hết sức ung dung.

Âu Dương Thu xem một hồi, thấy Thương Ngô Tam Hồ tuyệt đối không thể nào cầm cự thêm mười chiêu nữa, liền vận đề chân khí, duyên tiên quét nhanh ra, người bay lượn trên không, lại liên tiếp hạ sát ba kiếm thủ.

Đồng thời chàng lợi dụng lúc người chuyển động, đã im lìm ném ra hai viên súc sắc đã lấy trong sòng bạc mang theo. Nhưng ngay khi chân chàng vừa chạm đất, lập tức lại có chín kiếm thủ ập đến, ngăn cách chàng với năm anh em họ Nghiêm.

Chín người thấy đều áp dụng lối đánh thí mạng, tấn công quyết liệt, Âu Dương Thu bị họ thừa cơ sấn đến gần, trường tiên bị vô hiệu hóa, chỉ còn có thể dùng tay trái ứng chiến.

May là chàng nhờ có cương khí huyền môn hộ thân, chiêu thức thường rất khó đả thương chàng, rất may là bọn kiếm thủ này không ai biết thuật ngự kiếm hay kiếm khí, không thì Âu Dương Thu còn thảm hại hơn cả Thương Ngô Tam Hồ.

chàng với Tiểu Thúy tuy đã luyện thành kiếm thuật thượng thừa, thân kiếm hợp nhất, nhưng vì môn kiếm thuật này rất hao nội lực, Thái Hư thượng nhân từng nhiều lần trịnh trọng căn dặn họ không nên sử dụng bừa bãi, mặc dù tình thế lúc này đã hết sức nguy cấp, hai người vẫn không dám mạo hiểm.

Nhất là Tiểu Thúy, nàng động thủ đến lúc này vẫn chưa tuốt kiếm ra. Âu Dương Thu trường tiên bị vô hiệu hóa bởi đối phương áp sát, bất giác bùng sát cơ cất tiếng huýt dài, lại tung mình lên không, tay trái rút lấy thanh bảo kiếm do ân sư tặng cho, chỉ thấy ánh bạc lấp loáng như tia chớp, năm đại hán đã đầu lìa khỏi cổ và bay xa hơn năm trượng.

Nhưng cũng cùng trong lúc ấy, lão nhân đang quyết liệt tấn công Thương Ngô Tam Hồ bỗng rú lên một tiếng thảm thiết, rồi liền ngã ra đất bất động.

Một lão nhân khác mau chóng phi thân đến, sau khi xem xét thi thể của lão nhân ấy, đưa mắt nhìn Âu Dương Thu trầm giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi là môn hạ của lão quỷ Quy Toán Tử hả?

Bởi lão nhân ấy chết đột ngột, cuộc chiến đã đột ngột dừng lại.

Âu Dương Thu cũng đứng yên tại chỗ nói:

- Lão quen biết Đỗ Thần Quy Toán Tử tiền bối ư?

- Hồi mười năm trước lão quỷ ấy xông vào Cửu u cốc báo thù cho con trai, tuy đã thương rất nhiều cao thủ trong cốc, nhưng vẫn không thoát khỏi pháp thuật của cung chủ, sau khi mất hết nguyên dương, lão cậy vào nội công thâm hậu, trốn khỏi Cửu u cốc, và cũng chính tại đây, lão đã bị bọn ta liên thủ đã thương nội phủ, hẳn cũng không sống được bao lâu...

Âu Dương Thu lạnh lùng ngắt lời:

- Thì ra Quy Toán Tử tiền bối cũng là bị trúng yêu thuật của Lăng Hồng Diễm, vậy là bọn nhân đã tìm ra chân hung rồi. Hai người danh tánh là gì?

Thương Ngô Tam Hồ tiếp lời:

- Thiếu hiệp, họ là Cửu u Song Sát, người chết là lão đại Ngô Minh Thiên, còn y là lão nhị Ngô Minh Lý. Âu Dương Thu cười:

- Danh tánh hai người này hay quá, một là vô minh thiên, một là vô minh lý, nghĩa là kể từ bây giờ họ sẽ mãi mãi không còn có ngày mai (minh thiên) nữa.

Ngô Minh Lý bỗng hỏi:

- Tiểu tử, lão Quy Toán Tử đã chết rồi phải không?

Âu Dương Thu cười khẩy:

- Ai nói lão nhân gia ấy đã chết? Lão nhân gia ấy sẽ đến Cửu u cốc báo thù bất kỳ lúc nào.

- Sau khi lão ta trúng chưởng đào tẩu, bọn ta đã tìm suốt nửa năm trời cũng không gặp.

- Sao lão không ngẩng đầu lên xem thử, lão nhân gia ấy đã ở trên đầu chờ ngươi từ lâu rồi. Ngô Minh Lý giật mình, bất giác ngẩng đầu lên nhìn. Liền tức, lão rú lên một tiếng thảm thiết, ngã vật xuống bên cạnh lão đại, nằm yên bất động.

Thế là, mấy mươi kiếm thủ vây quanh đều bất giác lùi ra xa hơn hai trượng.

Tư Mã Thiên Như giờ mới đi đến cười nói:

- Âu Dương huynh đệ giỏi thật, Thiên Như phải mất rất nhiều tâm trí mới nhận ra được đây là Thất Thập Nhị Địa Sát Đại Trận, Cửu u Song Sát là đôi mắt sống, vừa định

truyền âm cho huynh đệ và Tiểu Thúy biết, phải thi triển kiếm thuật thân kiếm hợp nhất trừ diệt hai người này trước. Nào ngờ huynh đệ sớm đã nhận ra và chỉ dùng hai viên súc sắc đã giải quyết xong hai cao thủ bậc nhất.

- Tiểu đệ đâu biết gì về Thất Thập Nhị Địa Sát Trận, hoàn toàn là do ngẫu nhiên đó thôi. Tiểu đệ nghĩ họ là hai đầu mục, tiêu diệt họ trước thì bọn sát thủ này sẽ mất người chỉ huy. Nhưng bị vây hãm không sao thoát thân được nên tiểu đệ mới nhớ đến hai viên súc sắc đã lấy trong sòng bạc và theo thủ pháp Hồi Toàn Tam Kích do Quy lão tiên bối dạy cho ném ra.

- Chả lẽ huynh đệ không bao giờ mang theo ám khí sao?

- Thủ pháp ấy của Quy lão tiên bối chỉ áp dụng vào đồ cụ, những mặt chược, bài cửu hoặc súc sắc thì mới phát huy được công hiệu đặc thù. Nhưng trong Hàn Mai bảo gia phụ không cho tiểu đệ mang trong mình những vật ấy. Sau khi nhà tan cửa nát, lại càng một có cơ hội tìm được những vật ấy, vả lại lúc bấy giờ nội công của tiểu đệ chưa đủ hỏa hầu, cũng không dám xử dụng bừa bãi.

- Khi nào trở về, Thiên Như sẽ tìm cho huynh đệ mỗi thứ một bộ, để sau này huynh đệ có cơ hội đại hiển thân thủ.

Âu Dương Thu cười: - Chỉ cần một bộ mặt chược là đủ, một trăm ba mươi sáu quân bài có thể giết chết một trăm ba mươi sáu cao thủ.

- Vây chưa đủ, Thiên Như sẽ mua cho huynh đệ một ngàn viên súc sắc, vì trong tà giáo có quá nhiều người đáng giết.

Qua cuộc đối thoại của hai người, Thương Ngô Tam Hồ mới nhìn thấy trên sọ não của Cửu u Song Sát đều bị trúng một viên súc sắc và mặt lộ ra ngoài cùng là sáu điểm.

Lão đại trong Tam Hồ bất giác cảm thán nói:

- Thủ pháp này của thiếu hiệp thật đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, khắp võ lâm thiên hạ e không còn tìm ra người thứ hai...

Bỗng tiếng rú thảm vang lên liên hồi, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của đêm khuya.

Thì ra trong lúc họ nói chuyện, bọn kiếm thủ vây quanh bởi thấy Cửu u Song Sát đã chết, bèn rón rén rút lui, định bỏ trốn về Cửu u cốc Nhưng Tiểu Thúy tự nãy giờ vẫn đứng yên tại chỗ, từ lúc vào Trúc Diệp Các đến giờ, lòng nàng đã đầy lửa giận, lúc này thấy kẻ địch định đào tẩu, lập tức rút kiếm ra, như hổ vào đàn dê, xa dùng chưởng, gần dùng kiếm, một hơi hạ sát hơn hai mươi người.

Thương Ngô Tam Hồ với năm anh em nhà họ Nghiêm bị giam trong Cửu u cốc hơn nửa năm trời, cũng lòng đầy oán hận, sợ kẻ địch bị Tiểu Thúy giết hết, liền tức phi thân chân đánh gập người là giết.

Những kiếm thủ này tuy từng trải qua huấn luyện, nhưng chỉ thích - Thủ pháp này của thiếu hiệp thật đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, khắp võ lâm thiên hạ e không còn tìm ra người thứ hai...

Bỗng tiếng rú thảm vang lên liên hồi, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của đêm khuya.

Thì ra trong lúc họ nói chuyện, bọn kiếm thủ vây quanh bởi thấy Cửu u Song Sát đã chết, bèn rón rén rút lui, định bỏ trốn về Cửu u cốc.

Nhưng Tiêu Thúy tự nãy giờ vẫn đứng yên tại chỗ, từ lúc vào Trúc Diệp Các đến giờ, lòng nàng đã đầy lửa giận, lúc này thấy kẻ địch định đào tẩu, lập tức rút kiếm ra, như hổ vào đàn dê, xa dùng chưởng, gần dùng kiếm, một hơi hạ sát hơn hai mươi người.

Thương Ngô Tam Hồ với năm anh em nhà họ Nghiêm bị giam trong Cửu u cốc hơn nửa năm trời, cũng lòng đầy oán hận, sợ kẻ địch bị Tiêu Thúy giết hết, liền tức phi thân chặn đánh gặp người là giết.

Những kiếm thủ này tuy từng trải qua huấn luyện, nhưng chỉ thích ứng tác chiến toàn thể, nếu giao thủ riêng lẻ, họ cũng không phải địch thủ của anh em họ Nghiêm. Nên chưa đầy một khắc, tiếng rú thảm vang động cả trời đêm.

Âu Dương Thu thấy thi thể ngổn ngang trên đất, bảy mươi hai kiếm thủ lúc này chỉ còn sống sót không đầy mười người.

Chàng vừa định lên tiếng ngăn cản, Tư Mã Thiên Như đã nói với giọng đầy căm hờn:

- Âu Dương huynh đệ, cứ để họ tiếp tục giết, tha cho một kẻ xấu hôm nay, mai kia sẽ có rất nhiều người tốt gặp nạn.

Âu Dương Thu khẽ buông tiếng thở dài, không nói gì nữa.

Chỉ trong chốc lát, tiếng rú thảm đã ngưng, Thất Thập Nhị Địa Sát Đại Trận kẻ từ đây biến mất trên cõi đời.

Mọi người tiếp tục phóng đi, lần này do Tư Mã Thiên Như đi trước dẫn đường. Âu Dương Thu với Tiêu Thúy đi sau cùng đoạn hậu.

Nhưng sau nửa giờ, liền tiếp vượt qua mấy ngọn núi, không có việc gì xảy ra nữa.

Lúc này phương đông đã ửng sáng, một ngày mới lại bắt đầu.

Tư Mã Thiên Như dừng lại nói:

- Đây cách Cửu u cốc đã gần trăm dặm, hẳn không còn việc gì xảy ra nữa. Chúng ta hãy ở đây nghỉ ngơi chốc lát, ăn chút lương khô.

Thương Ngô Tam Hồ hướng về Âu Dương Thu nghiêm chỉnh vòng tay thi lễ nói:

- Bọn lão ô được thiếu hiệp hai lần cứu mạng, ơn như tái tạo, còn chưa thỉnh giáo đại danh...

Tư Mã Thiên Như vội tiếp lời:

- Ba vị không nên vậy, khi nãy vì thời gian cấp bách, diệt nữ chưa có cơ hội giới thiệu, kể ra đều là người nhà cả, vị Âu Dương Hàn đệ này là công tử của Nhất Tiễn Thần

Tiên âu Dương Hàn đại hiệp, Tiểu Thúy là sư muội của âu Dương huynh đệ, còn diệt nữ là Tư Mã Thiên Như, Tư Mã Trường thanh chính là tiên phụ.

Đại Hồ sừng sốt:

- Thì ra là hiền diệt nữ, bọn lão ô chính vì hay tin bất hạnh của lệnh tôn nên định đến quý phủ tìm hiểu sự thật, nhưng giữa đường gặp tử muội Lam gia, bèn lên theo họ vào do thám Ngân Kiều thôn, nên bị trúng quỷ kế của Hoạt Diêm Vương La Tu...

Tư Mã Thiên Như tiếp lời:

- Văn bối đã bắt được Lam Thái Điệp nên đã nghe nàng ta nói về cảnh ngộ của ba vị tiên bối. âu Dương huynh đệ sở dĩ đột nhập Cửu u cốc, chính là vì giải cứu các vị.

Nhị Hồ tính rất bộc trực, liền tranh trước nói:

- Âu Dương thiếu hiệp vì cứu bọn lão ô đã mạo hiểm đến tính mạng, để báo đáp ơn tái tạo ấy, Thương Ngô Tam Hồ này từ nay cam nguyện làm nô bộc, suốt đời theo hầu thiếu hiệp.

Âu Dương Thu hoảng kinh nói:

- Tiên bối sao thể nói vậy, phương châm của người võ lâm là hành hiệp tế thế, giúp yếu phò nguy, với lại văn bối tìm Lăng Hồng Diễm cũng là vì điều tra kẻ thù đã tàn sát cả nhà...

Tam Hồ tiếp lời:

- Lão nhị nói không sai, đây là làng tôn kính của huynh đệ lão ô đối với thiếu hiệp, thiếu hiệp muốn từ chối cũng chẳng thể được.

Âu Dương Thu vội nói:

- Nếu ba vị tiên bối quả thật nhất quyết như vậy, văn bối đành cùng tộ sư muội bỏ đi ngay, chúng ta đường ai nấy đi.

Đoạn quả thật ngoắc tay Tiểu Thúy, hai người liền cất bước đi.

Tư Mã Thiên Như cũng phần nào biết tinh Âu Dương Thu, vội cản trước mặt hai người, nháy mắt với Đại Hồ nói:

- Lão tiên bối, âu Dương huynh đệ là người chính trực, các vị nên tìm một cách thích nghi khác thì hơn.

Đại Hồ hiểu ý liền nói:

- Tư Mã diệt nữ nói không sai, nếu âu Dương thiếu hiệp không khinh chê huynh đệ lão ô thì chúng ta hãy kết làm kim lan chi giao, cùng nhau hành đạo giang hồ, kể luôn năm vị tiểu huynh muội Nghiêm gia, hiền diệt nữ nghĩ sao?

Tư Mã Thiên Như cười:

- Chón giang hồ không kể già trẻ, văn bối hết sức tán thành lời đề nghị này của tiên bối, để chúc mừng các vị kết nghĩa kim lan, văn bối có mang theo loại Hầu Nhi Tửu đã cất lâu năm, xin tặng các vị để làm lễ vật chúc mừng.

Trong khi nói nàng từ trong túi lấy ra một chiếc bình ngọc màu lục, hai tay trao cho Đại Hồ.

Đại Hồ cũng không khách sáo, đón lấy ha hả cười nói:

- Lão ô lớn hơn vài tuổi, làm lão đại là phải.

Đoạn mở nắp bình ra, uống lấy một hớp trước, sau đó trao cho Nhị Hồ và Tam Hồ.

Âu Dương Thu chẳng cách nào hơn, đành phải chấp nhận lời đề nghị của Đại Hồ, nhưng so tuổi tác, chàng đứng thứ bảy, hai người em gái họ Nghiêm xếp sau cùng.

Mỗi người uống một hớp rượu, kể như nghi thức kết bái đã xong.

Tư Mã Thiên Như bèn lấy lương khô ra, còn Tiểu Thúy trong lúc mọi người kết bái đã vào trong rừng săn được hai con gà và ba con thỏ, do hai người em gái út họ Nghiêm nhóm lửa, mọi người vây quanh ăn uống, hết sức vui vẻ.

Mọi người ăn uống xong, thể lực cũng đã hồi phục, Tư Mã Thiên Như cũng kể cho Thương Ngô Tam Hồ và năm anh em nhà họ Nghiêm nghe về sự việc đã xảy ra ở nhà mình.

Đại Hồ ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Vậy thì chúng ta hãy sớm trở về quý phủ Hồn Nguyên trang, vạn nhất hơn hai trăm người ấy nổi loạn, một mình Trường Tôn Sở võ sư e chưa chắc trấn áp nổi.

Tư Mã Thiên Như gật đầu:

- Văn bối cũng rất lo về điều ấy, nên mới không dám nán ná quá lâu trong Cửu u cốc.

- Vậy chúng ta hãy đi ngay, có lẽ không quá hai giờ là đến an Định Quan.

- Có các vị tiền bối và âu Dương huynh đệ, hẳn là có thể trấn áp họ...

Âu Dương Thu vội tiếp lời:

- Thiên Như tỷ, tiểu đệ không thể trở về quý phủ, bởi tiểu đệ đã hứa với họ đi tìm Chu Quả giải độc, nếu trở về tay không ắt sẽ gây ra hiểu lầm, tưởng là tiểu đệ đã lừa dối họ.

Tư Mã Thiên Như ngẫm nghĩ: - Âu Dương huynh đệ nói cũng đúng, bây giờ huynh đệ đến Ly Biệt Câu quả thật là có thể hái được Chu Quả ư?

- Tiểu đệ tuy không dám chắc chắn mười phần, nhưng Ly Biệt Câu có một khu vườn Chu Quả thiên nhiên rộng lớn, tìm vài quả chín có lẽ không thành vấn đề. Trước kia là do mục già què với Bạch Tiên Nhi quản lý, bây giờ hai người đã chết, có thể là vương gia gì đó chưa biết.

Tư Mã Thiên Như lo lắng:

- Hơn hai trăm người ở lại Hồn Nguyên trang đều là cao thủ có tiếng tăm trong hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu, vạn nhất họ nổi loạn thì biết tính sao đây?

- Quanh an Định Quan nếu có sơn cốc hẻo lánh, xin Thiến Như tử cùng các vị nghĩa huynh đưa họ đến đó an dưỡng, tiểu đệ với Tiểu Thúy đến Ngân Kiều thôn trước, tìm Hoạt Diêm Vương La Tu để hỏi rõ vài điều, muộn nhất nửa tháng sẽ về đến.

Tư Mã Thiến Như không yên tâm:

- Ngân Kiều thôn cạm bẫy đầy rẫy, huynh đệ với Tiểu Thúy đến đó chẳng phải là quá mạo hiểm ư?

Âu Dương Thu tự tin:

- Tiểu đệ từng vào đó một lần rồi, cao thủ hay cạm bẫy trong Ngân Kiều thôn chỉ bằng một phen mười Cửu u cốc mà thôi.

Tư Mã Thiến Như nghe vậy mới yên tâm:

- Huynh đệ đã quyết đến đó, nhưng mọi sự phải hết sức cẩn thận.

ở phía đông bắc khoảng tám mươi dặm có một ngọn Cửu Diệp Sơn, dưới núi có một hạp cốc tên là Tinh Tinh Hạp, Thiến Như định đưa hơn hai trăm đồng đạo võ lâm đến đó an dưỡng, khi nào huynh đệ trở về, chúng ta sẽ gặp lại nhau trong Tinh Tinh Thập.

Đoạn nàng lại vẽ lên mặt đất một bản đồ sơ lược, Âu Dương Thu thăm nhớ xong, bèn căn dặn Thương Ngô Tam Hồ và năm anh em họ Nghiêm một hồi, sau đó cùng Tiểu Thúy thi triển khinh công phóng đi về phía Ngân Kiều thôn ở thành Đại Lý.

Hai người lúc này đi toàn đường núi, nên dù là ban ngày họ vẫn vận hết khinh công phóng đi. Lúc trời sẩm tối hai người đã đến Đại Lý, họ vào thành trước tiên tìm một tửu lâu, ăn uống và nghỉ ngơi chốc lát rồi liền lên đường đến Ngân Kiều thôn.

Khi hai người đến gần, trong khu rừng trước trang viện quả lại xuất hiện tám đại hán vạm vỡ, dàn thành một hàng ngang cản đường.

Lần này âu dương thu không khách sáo như trước nữa, chàng ngậm nháy mắt ra hiệu với Tiểu Thúy, rồi nhanh như chớp hai tay cùng lúc vung ra, đã điểm ngã năm người.

Ba người còn lại còn đang sững sờ, Tiểu Thúy đã kịp lúc ra tay điểm ngã họ.

Sau đó Âu Dương Thu truyền âm nói:

- Sư muội, từ đây vào trang viện trên đường có rất nhiều cơ quan mai phục, sư muội hãy đi theo ngu huynh, tuyệt đối không được xông bừa, vạn nhất chạm trúng cơ quan, chúng ta không thể thoát khỏi trang được nữa.

Tiểu Thúy gật đầu, nhưng hai mắt nàng thì lại chăm chăm nhìn vào từng viên gạch lát trên mặt đất.

Hai người đi một hồi, đã đến khu rừng được xén tỉa ngay ngắn, cây cối hoa cỏ vẫn như trước, chỉ có điều là trong rừng im phăng phắc, một bóng chim cũng chẳng có.

Âu Dương Thu nháy mắt với Tiểu Thúy, hai người càng đề cao cảnh giác hơn, bởi biết sự yên tĩnh này chính là hiện tượng dự báo giông tố to sắp đến.

Khi họ băng qua rừng, đến trước cửa viện, vừa định bước lên bậc thềm, chẳng rõ từ đâu đột nhiên xuất hiện mười sáu đại hán áo xám, không nói một lời, nhanh chóng bao vây lấy hai người.

Âu Dương Thu vẫn áp dụng chiến pháp tiên hạ thủ vi cường, tay phải Càn Khôn Nhất Khí Chương, tay trái Thiên Cương Chỉ, cùng với mười hai thành công lực tung ra. Nhưng thật bất ngờ, chàng dự liệu hai chiêu tuyệt học này phối hợp công ra ít nhất cũng hạ được sáu người, vậy mà kết quả chỉ có một người thọ thương, và đó là vì người ấy ở chính diện bị chương lực đánh trúng.

Tuy nhiên, Tiểu Thúy lãng không tấn công, chỉ phong của nàng đã điểm trúng bốn đại hán áo xám.

Âu Dương Thu tuy nhận thấy mười sáu đại hán này võ công cao hơn tám người trước gấp bội, nhưng chàng vẫn không sử dụng trường tiên, sợ làm kinh động người trong trang.

Do đó, chàng thâm vận đễ chân khí, người vọt lên cao hơn hai trượng rưỡi, thân pháp gia truyền Hồi Phong Tam Toàn của chàng vốn đã là võ lâm nhất tuyệt, lại thêm phối hợp Thiên Cương Chỉ, uy lực càng khủng khiếp hơn. Chỉ nghe tiếng gió rít lạnh lốt, liền có năm người ngã xuống bất động.

Còn lại sáu đại hán, họ vừa thấy tình thế không ổn, vừa định đào tẩu nhưng đã bị Tiểu Thúy chặn lại.

Sáu người liền tức rút trường kiếm ra, chỉ thấy ánh bạc chớp chóa, kiếm khí ngang dọc, bao vây Tiểu Thúy ngược lại.

Âu Dương Thu thấy trên kiếm đối phương phát ra cương khí, biết sáu người này đã luyện thành tiên thiên kiếm khí, tuy chỉ mới nhập môn, nhưng Tiểu Thúy với hai tay không ứng chiến chắc chắn không phải địch thủ.

Chàng bất giác buông tiếng cười khẩy, tiện tay rút kiếm sư môn ra, người xoay nhanh ba vòng, chẳng ai thấy chàng xuất chiêu thế nào, đối phương sáu người đã lần lượt ngã xuống ba.

Ba người còn lại trong thoáng chốc phân thân, đã bị Tiểu Thúy xuất chỉ điểm ngã.

Còn lại gã đại hán đã bị trọng thương vừa định nhờ vào bóng cây đào tẩu, nhưng Tiểu Thúy đã nhanh như cắt phi thân đến, lãng không tung ra một chương, y liền võ sợ chết tức khắc.

Thế là, mười sáu cao thủ giữ cửa của Ngân Kiều thôn chỉ trong chốc lát đã chết sạch, không một người sống sót.

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn quanh, đoạn truyền âm nói:

- Sư muội, đi vào cửa này mới kể như chính thức tiến vào Ngân Kiều thôn, nhưng hai cánh cửa này đều bằng sắt, xem ra chúng ta chỉ còn cách là vượt qua mái nhà mà vào thôi.

Tiểu Thúy gật đầu đồng ý. Âu Dương Thu nói tiếp:

- Lần trước lúc ngu huynh theo La tử đến đây, đã gặp một đường chủ của Hải Long hội tên là Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường, công phu trên phiến của y thiên hạ vô song, nếu người chúng ta đang ở trên không mà bị y đột kích, chắc chắn không sao tiếp nổi. Nên tốt hơn chúng ta hãy chia ra hành động, ngu huynh vào trước, sư muội ở bên tiếp ứng. Nhưng Tiểu Thúy lắc đầu phản đối, và từ trong tay áo lấy Hỏa Phụng Hoàng ra.

Âu Dương Thu sừng sốt:

- Thiên Như tử nghĩ thật là chu đáo, lại cho sư muội mượn Hỏa Phụng Hoàng. Có con linh điều này giúp sức, Triệu Tam Đường võ công cao đến mấy cũng chẳng làm gì được, chỉ cần chúng ta có thể tiếp cận, hãy hủy Thanh Vũ Phiến của y trước.

Tiểu Thúy gật đầu, đạo nhân hay tay vung nhẹ, phi thân vào trước.

Người nàng vừa vọt lên cao khoảng hai trượng, một vệt đỏ đã nhanh như chớp bay đến đỡ lấy hai chân nàng, đưa nàng lên cao thêm năm sáu trượng.

Âu Dương Thu lo cho Tiểu Thúy gặp bất trắc, vội vận đờ chân khí, thi triển thân pháp Hồi Phong Tam Toàn vọt lên cao ba trượng, vừa hết đà, Hỏa Phụng Hoàng lại đứng lúc đỡ lấy chân chàng, đưa chàng lên cao hơn sáu trượng.

Lúc này hai người đều ở trên cao hơn tám trượng, mai phục trong trang quả nhiên là Thanh Vũ Phiến, theo sau y còn có sáu đại hán, y liên tiếp quét ra năm phiến, nhưng vì khoảng cách quá cao, phiến phong không quét đến được.

Âu Dương Thu thừa lúc y ngưng phiến đổi khí, lệ làng thi triển Thiên Cân Trụ, tay phải trường tiên như tia chớp quét ra vệt vè, thật chuẩn xác, quán vào cổ tay phải Triệu Tam Đường.

Chàng từ trên không lao xuống, vốn sức đã mạnh, lại thêm mười thành công lực, thế tiên như búa nặng ngàn cân, Triệu Tam Đường chẳng những xương cổ tay gãy nát, cả người cũng bị văng bay lên cao bốn năm trượng, Thanh Vũ Phiến cũng vọt tay bay đi, vừa lúc Tiểu Thúy từ trên không xuống bắt lấy.

Âu Dương Thu chẳng màng đến Triệu Tam Đường sống chết, hữu tiên tả chỉ, xuất thủ hai chiêu hạ gục bốn trong sáu đại hán Còn lại hai người, ngay cả cơ hội xuất thủ cũng chẳng có, đã bị Tiểu Thúy từ phía sau điểm trúng tử huyệt.

Hai người sau khi hạ xuống đất, nhanh chóng quan sát một vòng, đoạn đi thẳng về phía đại sảnh.

Ngay khi hai người vừa bước vào cửa, Tiểu Thúy đi phía sau đã nhanh như chớp phi thân vào trong, nhẹ nhàng lấy thanh Hàn Mai Kim Kiếm treo trên bình phong xuống.

Âu Dương Thu hoảng kinh nói:

- sư muội, đồ vật trong đại sảnh này tuyệt đối không nên chạm vào, kéo chạm phải cơ quan mai phục.

Tiểu Thúy lắc đầu, đưa tay chỉ chỉ thanh Hàn Mai Kim Kiếm trong tay Âu Dương Thu trầm ngâm:

- Sư muội muốn nói là bộ phận điều khiển tất cả cơ quan mai phục trong đại sảnh chính là thanh kim kiếm này ư?

Tiểu Thúy gật đầu, nhưng Âu Dương Thu bỗng ha hả cười nói:

- Là đại long đầu sao lại trở nên hẹp hòi thế này? Đã đến rồi hà tất nấp trong mật thất, chả lẽ đây là cách đón tiếp khách hay sao?

Chàng vận hết nội lực phát ra tiếng cười, khiến cả gian đại sảnh chấn động, lung lay như muốn đổ sụp.

Trong tiếng cười của chàng, bên trong sảnh quả nhiên có một lão nhân cao to đi ra, với ánh mắt sắc lạnh nhìn Âu Dương Thu và Tiểu Thúy một hồi, đoạn mới trầm giọng nói:

- Hai vị nội công quả bất phàm, thảo nào có thể liên tiếp hạ sát ba mươi cao thủ hộ trang và đả thương một đường chủ, nhưng chẳng hay lệnh sư là vị cao nhân nào vậy?

Âu Dương Thu lạnh lùng nói: - Tại hạ không phải đến đây hàn huyên với tôn giá, mà là có vài điều cần tìm tôn giá hỏi rõ. Các thủ hạ của tôn giá nếu không ngăn cản thì tại hạ cũng không hạ sát họ.

Lão nhân cao to này là Hoạt Diêm Vương La Tu, lão nén giận ôn tồn nói:

- Đó chỉ trách họ học nghệ bất tinh. Nhưng chẳng hay tiểu huynh đệ tìm lão phu để hỏi gì vậy?

- Rất đơn giản, chỉ có ba điều. Thứ nhất, tôn giá đã là thuộc hạ của Cửu u cung chủ Lăng Hồng Diễm, và La Võng Cơ tử tử vì sao lại uống độc dược của ma giáo, trở thành công cụ sai khiến của họ?

La Tu tái mặt quát:

- Ngươi đã đến Cửu u cung rồi ư? Sao biết con gái lão phu đã bị trúng độc?

- Tại hạ chẳng những đã từng đến Cửu u cung, mà Lăng Hồng Diễm còn từng là tù nhân của tại hạ. Tại hạ không giết y thị mà dùng tính mạng y thị trao đổi Thương Ngô Tam Hồ với Nghiêm gia huynh muội đã bị tôn giá dùng kế bắt giữ hồi nửa năm trước. Còn về La tử tử đã bị bọn tà giáo làm mất lý trí, tại hạ đã chính mắt trông thấy tại Hồn Nguyên trang, phủ đệ của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp ở an Định Quan.

La Tu giận dữ quát:

- Lão! Con gái lão phu đã bị con trai Âu Dương Hàn là Âu Dương Thu dụ đi hồi nửa năm trước, sao lại có mặt ở Hồn Nguyên trang Chử?

Âu Dương Thu đưa tay gỡ mặt nạ xuống:

- Tại hạ chính là Âu Dương Thu, hồi nửa năm trước quả đúng La tử tử có đi cùng tại hạ đến Mã Giai trấn và chia tay tại đó.

La Tu sững sờ: ~ - Tiểu tử, thì ra ngươi chính là Âu Dương Thu, hôm nay ngươi mà không trao ra con gái lão phu thì đừng hòng sống rời khỏi đây.

Âu Dương Thu cũng không nén nổi tức giận nói:

- Tại hạ đã vào được đây thì cũng không ai có thể giữ lại nổi. Tại hạ vì nể mặt La tử tử mới khách sáo với tôn giá đó thôi.

Hoạt Diêm Vương La Tu là người từng trải giang hồ, lão biết với võ công cao thâm như Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường mà không tiếp nổi một chiêu của Âu Dương Thu, cho dù mình thi thố bí học ít khi dùng đến, muốn hạ được đôi thiếu niên nam nữ này e cũng phải trả giá khá đắt.

Sau khi cân nhắc lợi hại, lão lại tan đi chân lực đã ngưng tụ vào hai bàn tay, hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Về chuyện của con gái lão phu, lão phu tự sẽ điều tra rõ, tiểu tử ngươi còn gì hỏi nữa?

- Kẻ đang đêm đột kích Hàn Mai bảo, sát hại cả nhà tại hạ là ai?

- Hàn Mai bảo cách Ngân Kiều thôn xa đến mấy ngàn dặm, chuyện ấy lão phu làm sao biết được?

- Tôn giá không nói cũng không sao, một ngày nào đó tại hạ cũng sẽ điều tra rõ, nhưng Quý Kiến Sầu Hồ Chấn Sơn và Thủy Thượng Phiêu Ngụy Minh Viễn có phải là người của Hải Long hội không?

- Phải, họ là hai đường chủ dưới quyền của lão phu!

- Tôn giá hãy gọi hai người ấy ra đây, tại hạ có điều cần hỏi họ!

- Họ đã có việc đi khỏi rồi!

Âu Dương Thu biết rõ là lão nói dối, nhưng không tìm ra được lý do phản bác, bèn nhìn Tiểu Thúy nói:

- Sư muội, chúng ta đi thôi! Không quá nửa năm, tại hạ sẽ quay lại đây, lúc ấy sẽ không dễ dãi như hôm nay đâu.

Chàng vừa định quay người bỏ đi ra, La Tu đã lạnh lùng nói:

- Khoan đã, vị cô nương này đã thích thanh Hàn Mai Kiếm đệ nhất kỳ báu của võ lâm này, lão phu có thể tặng cho, nhưng Thanh Vũ Phiến phải trả lại cho Triệu Tam Đường.

Tiểu Thúy vung tay, Thanh Vũ Phiến của Triệu Tam Đường đã bay thẳng về phía Hoạt Diêm Vương La Tu.

La Tu đưa tay đón lấy, chỉ cảm thấy tiềm lực trên phiến mạnh khôn tả, khiến hồ khẩu lão đau nhói, bất giác thảm nhủ:

- Á nha đầu này nội lực thật thâm hậu...

Nào ngờ lão đang ngẫm nghĩ, hai người đã nhanh như chớp vọt lên không, chỉ thấy thoáng một vệt đỏ nhấp nháy dưới chân hai người, lão không biết đó là Hỏa Phụng Hoàng thay phiên đỡ đưa hai người, nên càng kinh khiếp trước khinh công của Âu

Dương Thu và Tiểu Thúy, thảo nào Ngân Kiều thôn đầy rẫy cạm bẫy mà không làm gì được họ.

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy sau khi rời khỏi Ngân Kiều thôn, vốn định thẳng đường đến Ly Biệt Câu, nhưng khi đến trời sáng, Âu Dương Thu lại nghĩ đến hơn hai trăm cao thủ võ lâm trúng độc, vạn nhất nhóm người Thương Ngô Tam Hồ và Trường Tôn Sở không trấn áp họ nổi thì rắc rối to.

Do đó, chàng lại đổi ý, định tìm chỗ nghỉ ngơi một hồi, chờ khi trời tối hẵng đến Cửu Diệp Sơn Tinh Tinh Thập, ngầm quan sát trước rồi sẽ tìm cách xử lý thích đáng.

Thế là, chàng bèn đem ý nghĩ của mình nói với Tiểu Thúy, sau đó tìm đến một sơn cốc, hai người vừa định phóng đi vào, bỗng một thiếu nữ từ sau một tảng đá to đi ra, đứng cản trước mặt chàng nói:

- Thiếu hiệp có phải Âu Dương công tử không?

Âu Dương Thu thấy thiếu nữ này tuổi tác suýt soát với tiểu Thúy, toàn thân võ phục và lưng giắt trường kiếm, nhưng dường như không có địch ý, bèn gật đầu nói:

- Tại hạ chính là Âu Dương Thu, cô nương tìm tại hạ có việc gì?

- Tiểu tỳ là lục ý, từ bé đã theo hầu La tiểu thư, trước lúc ra đi La tiểu thư có nói với tiểu tỳ là đến Ly Biệt Câu tìm Chu Quả để chữa trị vết thương trên mặt công tử, chẳng ngờ La tiểu thư đã thất thủ bị bắt và mất đi lý trí...

Âu Dương Thu vừa nghe La Vỹ Cơ bị mất lý trí là vì mình, bất giác lòng ray rức khôn tả, vội tiếp lời:

- Cô nương sao biết tại hạ đi ngang qua đây? Có lẽ cô nương chờ sẵn ở đây phải không?

Chàng nghĩ sư huynh muội mình nhờ Hỏa Phụng Hoàng giúp sức, phóng đi cả đêm đến mấy trăm dặm, ngay cả bản thân của La Tu cũng không theo kịp, huống hồ là một tỳ nữ, nên chàng không khỏi hoài nghi.

Lục Ý hiểu ý chàng đã hiểu lầm, vội giải thích:

- Công tử thân công cái thế, tiểu tỳ sao thể theo kịp? Chẳng qua là vì công tử đã lạc đường đó thôi, thật ra Thúy Vân cốc này chỉ cách Ngân Kiều thôn không đến trăm dặm, nếu hai vị đi theo đại lộ, với khinh công của hai vị tối đa một canh giờ là đến đây rồi.

Âu Dương Thu sững sốt:

- Vậy là chúng tôi đã chạy lòng vòng trong ngọn núi này cả đêm ư?

Lục Ý gật đầu:

- Tiểu tỳ đã lên nghe công tử nói chuyện với trang chủ, biết công tử hẳn sẽ đi ngang qua sơn cốc này nên đã đến đây trước chờ đợi, lúc hai vị đi qua Thúy Vân cốc lần thứ nhất, tiểu tỳ sợ trang chủ phái người đuổi theo nên chưa dám ra mặt.

- La Tu có lẽ không dám phái người đuổi theo đâu!

- Vâng, công tử thân pháp quá nhanh, trang chủ dù phái người đuổi theo cũng chẳng kịp. Vả lại, tiểu tỳ đã ở đây canh chừng, không hề rời khỏi một bước.

- Cô nương trung thành thế này, tại hạ nhất định sẽ tìm cách giải cứu cho La tỷ tỷ.

- Tiểu tỳ xin đa tạ công tử trước, giờ tiểu tỳ phải sớm trở về trang, vạ nhất bị trang chủ phát hiện, e rằng tính mạng không còn.

- Cô nương có từng nghe nói đến Cửu Diệp Sơn không vậy?

- Tiểu tỳ biết và còn từng theo tiểu thư đến đó một lần, Cửu Diệp Sơn có một Tinh Tinh Thạch là một thắng cảnh nổi tiếng.

- vậy cửu Diệp Sơn ở đâu? Tại hạ với sư muội đang định đến Tinh Tinh hạp đây.

Lục Ý ngạc nhiên:

- Công tử chẳng phải trở về an Định Quan sao?

Âu Dương Thu cũng ngạc nhiên hỏi lại: ~ - Cô nương nghe ai nói tại hạ định trở về an Định Quan vậy?

- Lam Thái Lan cô nương ba hôm trước đã xông vào Ngân Kiều thôn đòi báo thù cho muội muội và nói là công tử ở an Định Quan lãnh đạo đông đảo quân hào hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu, sẽ tấn công Ma Giáo một ngày gần đây.

Âu Dương Thu cả kinh:

- Lam Thái Lan hiện ở đây?

Lục Ý chột buồng:

- Đã chết dưới tay Hồ Chân Sơn và Ngụy Minh Viễn rồi.

Âu Dương Thu thở dài:

- Nàng ta thật không biết tự lượng sức mình. Tuy nhiên, sớm muộn gì tại hạ cũng phải lấy mạng Hồ Chân Sơn và Ngụy Minh Viễn, nhưng không phải báo thù cho Lam Thái Lan.

Lục Ý không biết sự ân oán giữa họ với nhau, cũng không tiện hỏi, bèn nói:

- Công tử muốn đến Cửu Diệp Sơn, từ đây đi về hướng bắc, với khinh công của hai vị có lẽ trước lúc mặt trời lặn là đến.

- Vậy là còn xa đến mấy trăm dặm nữa?

- Lần ấy tiểu thư dẫn tiểu tỳ đi suốt ba ngày, nhưng đó là đi thư thả.

Lục Ý nói xong liền từ giả hai người trở về Ngân Kiều thôn, Âu Dương Thu với Tiểu Thúy ở trong Thúy Vân cốc ăn lương khô xong, uống chút nước suối rồi nghỉ ngơi một hồi.

Âu Dương Thu nhìn trời nói:

- sư muội, Cửu Diệp Sơn còn xa đến mấy trăm dặm đường, chúng ta đi sớm thì hơn.

Chàng đứng lên, lại nhắm hướng một hồi, đoạn hai người rời khỏi Thúy Vân Cốc, vận toàn lực thi triển khinh công phóng đi.

May là họ đi toàn đường núi, rất ít người qua lại, và Tiểu Thúy lại thả Hỏa Phụng Hoàng dẫn đường nên không sợ bị lạc.

Chưa đến giờ thân, Hỏa Phụng Hoàng bay trước dẫn đường bỗng đáp xuống trên một ngọn núi và kêu liên hồi.

Âu Dương Thu nói:

- Có lẽ đây là Cửu Diệp Sơn, giờ trời còn sớm, chúng ta hãy thị sát xung quanh, nếu chẳng có việc gì xảy ra thì cũng chẳng cần gặp các vị nghĩa huynh, hãy đến Ly Biệt Câu tìm Chu Quả trước.

Tiểu Thúy gật đầu, hai người liền đi sâu vào vùng núi.

Lúc này tuy đã là đầu thu, nhưng trong sương mây mịn mù vẫn hoa Cỏ tươi xanh, chim bướm nhớn như bay liệng chẳng khác mùa xuân.

Âu Dương Thu trầm nhủ:

- Thảo nào Lục Ý nói Cửu Diệp Sơn là một thắng cảnh, trên núi đã vậy thì Tinh Tinh hạp hẳn là bốn mùa như xuân...

Chàng vừa nghĩ đến đó, bỗng cảm thấy hai chân đau nhói, rồi thì như bị vật gì quăn chặt vậy.

Âu Dương Thu giật mình cả kinh, vội vận chân lực xuống hạ bàn, hai chân chồi mạnh, người vọt lên cao hơn trượng, nhưng vật quăn trên hai chân không bị chấn đứt.

Âu Dương Thu khi hạ xuống đất mới nhìn thấy rõ, thì ra vật quăn trên hai chân là một con quái xà chín đuôi.

Con quái xà này đầu to cỡ miệng chén, lưỡi đỏ thập thò, ngẩng cao hơn thước, nhưng có đến chín thân, mỗi thân chỉ nhỏ cỡ ngón tay cái, quăn trên hai chân Âu Dương Thu nặng tựa ngàn cân, chàng vận hết toàn lực vẫn không vùng đứt nổi.

Tiểu Thúy thấy vậy tái mặt, rút kiếm ra toan chém vào đầu rắn, Âu Dương Thu ngăn cản nói:

- Sư muội hãy tránh ra xa, đây không phải là rắn thường, đao kiếm thông thường không làm gì được và trên thân còn có ích độc, hai chân ngu huynh đã tê dại rồi...

Trong khi nói chàng đã ngồi xuống, những giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu từ trên trán chảy dài xuống, đủ biết chàng đang cố gắng chịu đựng nỗi đau khủng khiếp.

Nhưng chàng không khuất phục, tay trái giơ lên, trông như búa bổ xuống đầu rắn, nhưng khi quái xà tránh né, tay phải chớp nhoáng chộp vào chỗ bẫy tắc dưới đầu rắn.

Âu Dương Thu một chiêu đắc thủ, liền dồn hết công lực toàn thân vào tay phải, đây là cuộc chiến dành sự sống giữa người và thú, mà sở trường lớn nhất của loài rắn là sức chịu đựng. Nhưng chỗ bẫy tắc là điểm yếu nhất của thân rắn, nên Âu Dương Thu toàn lực

bóp mạnh, lúc đầu quái xà còn cố sức dẫy dựa, nhưng lát sau đầu rắn đã từ từ rũ xuống, và chín đuôi rắn quấn trên chân Âu Dương Thu cũng từ từ rơi lỏng.

Âu Dương Thu bỗng buông tiếng quát to, toàn lực kéo mạnh, thân rắn đứt ra từng đoạn, đầu rắn cũng bị chàng ném đi xa hơn trượng, phập một tiếng va vào một tảng đá to, biến thành một đồng máu thịt nhầy nhụa.

Nhưng Âu Dương Thu cũng bị trúng độc quá nặng, lại thêm dùng sức quá mức, sau khi hét to một tiếng, chàng ngất xỉu ngã ra đất.

Ngay khi ấy bỗng một tiếng nói già nua trên lưng núi vọng xuống:

- Thất đệ, ai đã thương thất đệ đó?

Vừa dứt tiếng đã thấy bốn bóng người liên tiếp phóng xuống, ba người đi đầu là Thương Ngô Tam Hồ, sau cùng là Trường Tôn Sở.

Thương Ngô Tam Hồ vừa thấy Âu Dương Thu ngã nằm trên đất bất tỉnh như sự, vội quay sang Tiểu Thúy đang lo sợ đến mặt đầy nước mắt hỏi:

- Tiểu Thúy cô nương, ai đã thương thất đệ của chúng ta vậy?

Tiểu Thúy lắc đầu, đưa tay chỉ thân rắn đứt đoạn trên mặt đất.

Đại Hồ sừng sốt nói:

- Cô nương muốn nói thất đệ đã bị trúng độc ư?

Đồng thời đã lướt đến như gió cuốn, định bồng Âu Dương Thu lên.

Bởi ông hành động quá nhanh, Tiểu Thúy muốn cản cũng không kịp, mắt thấy hai tay Đại Hồ sắp chạm vào người Âu Dương Thu, bỗng một luồng kinh phong từ ngang bên ập đến, nâng người Đại Hồ lên và đẩy lùi ra sau ba bước.

Tiếp theo, một giọng lạnh lùng vang lên:

- Dừng tay lại, nếu các hạ muốn chết, tốt hơn đừng liên lụy tới người khác.

Dứt lời, một lão nhân cụt tay đã xuất hiện đứng cản trước Âu Dương Thu, không ai nhìn thấy rõ lão nhân này từ đâu hiện ra.

Thương Ngô Tam Hồ là nhân vật từng trải giang hồ, bị chưởng phong nhẹ nhàng đẩy ra xa năm bước mà không thọ thương, biết ngay lão nhân này hẳn là một cao thủ võ lâm ẩn thế.

Đại Hồ kinh ngạc nói:

- Thất đệ của tại hạ bị trúng kịch độc, tại hạ phải bồng xuống núi cứu chữa, nếu các hạ không có địch ý, xin đừng làm mất thời gian...

Lão nhân một tay ngắt lời:

- Tôn giá biết y trúng loại độc gì, có cứu chữa được không?

- Tại hạ không biết y thuật, nhưng Tư Mã Thiên Như ái nữ của Hồn Nguyên Nhất Kiêm Tư Mã Trường Thanh đại hiệp cũng khá am hiểu về y thuật.

Lão nhân một tay cười khẩy:

- Tư Mã nha đầu quả là khá thông minh, nhưng nếu ả ta thật sự am tường về y thuật thì lúc ở Cửu u cung đã nhận ra cậu bé ~ày bị trúng kịch độc của Lăng Hồng Diễm rồi.

Đại Hò sửng sốt:

- Các hạ cũng từng đến Cửu u cung ư? Sớm đã biết thất đệ bị trúng độc rồi ư? Vậy thì vị Tiểu Thúy cô nương này và thất đệ với Tư Mã diệt nữ...

Lão nhân một tay tiếp lời:

- Họ không hề chạm vào bộ bài cửu đương nhiên là không bị trúng độc Tiền bạc của Cửu u cung đâu thể để cho người ngoài ăn đi mất?

Lăng Hồng Diễm sớm đã ngâm các đồ cụ vào chất độc của Cửu Vĩ Kim Ty Xà, nếu là người thường, chỉ cần chạm vào những đồ cụ ấy, rời khỏi Cửu u cung không đầy trăm dặm là chết chắc. Cậu bé này nhờ nội công thâm hậu và từng ăn linh vật nên mới có thể ức chế độc tính, kéo dài thời gian phát tác. Nhưng gặp phải Cửu Vĩ Kim Ty Xà thì y không sao chống lại nổi rồi.

Đại Hò kinh hãi: ~ - Chẳng lẽ đây chính là Cửu Vĩ Kim Ty Xà trong lời đồn đại ư?

- Không sai, trong Cửu Diệp Sơn này tổng cộng chỉ có hai con Cửu Vĩ Kim Ty Xà, một đực một cái, chẳng rõ Lăng Hồng Diễm đã dùng cách gì bắt đi rắn cái, lấy nọc độc ra tẩm trên đồ cụ và binh khí. Cùng đến đây, sở dĩ lão phu không ra tay giải độc cho y trước là vì muốn âm thầm quan sát phẩm chất của y.

- Vị thất đệ này của tại hạ là một bậc kỳ hiệp tuổi trẻ, tính tình bộc trực, luôn lo nghĩ cho chúng sinh trên cõi đời.

Lão nhân một tay gật đầu:

- Lời phê bình của tôn giá rất chính xác, thành tựu của hai đứa trẻ này trong tương lai không chỉ có vậy mà thôi.

Đoạn quay sang Tiểu Thúy hỏi:

- Hai người là môn hạ của Vô ưu hay là Thái Hư? ~ Tiểu Thúy đưa ngón tay ra, viết hai chữ Thái Hư trên một tảng đá xanh.

Thương Ngô Tam Hồ thấy chữ viết của Tiểu Thúy trên đá xanh, bất giác thềm kinh khiếp trước công lực thâm hậu của nàng. Bởi dùng ngón tay viết chữ trên đá xanh không khó, điều khó là độ sâu đồng đều và nét viết ngay ngắn gọn gàng.

Thương Ngô Tam Hồ với Trường Tôn Sở tuy đều có mấy mươi năm công lực, nhưng tự biết chẳng thể làm được như Tiểu Thúy.

Lão nhân một tay cũng gật đầu khen:

- Khá lắm, Thái Hư sư đệ thu được hai đệ tử các người, Tàn Khuyết Môn ta kể như đã có người kế thừa rồi!

Tiểu Thúy là người thông tuệ, vừa nghe lão nhân gọi ân sư là sư đệ và tự nói ra là Tàn Khuyết Môn, vội quỳ xuống dập đầu lạy lia lịa.

Lão nhân một tay phát nhẹ, ha hả cười to nói: ~ - Đứng lên đi, thi lễ vậy đủ rồi. Cá tính của lệnh sư hẳn là không cho các ngươi biết trên đời này còn có hai sư bá sống dai đầu.

Đại Hồ cũng động tâm, vội tiến tới thi lễ nói:

- Tiền bối phải chăng là chương môn Tàn Khuyết Môn, Độc Tý Phi ung...

Lão nhân một tay lại cười to tiếp lời:

- Lão phu chính là ung Thiên Thành, chỉ là chương môn tạm thời của Tàn Khuyết Môn, các vị còn nhớ đến lão tàn phế này thật là quý hóa.

Đại Hồ giọng chân thành:

- Năm mươi năm trước tiền bối đã hiệp danh lưng lầy, vãn bối được có cơ hội yết kiến tôn nhan thật vô vàn vinh hạnh...

ung Thiên Thành khoát tay:

- Lão phu già rồi, sớm đã không màng đến chuyện giang hồ, phen này rời núi hái thuốc, giữa đường tình cờ gặp hai đứa trẻ này, thấy họ thân hoài võ công của Tàn Khuyết Môn, mới ngâm đi theo thăm dò.

Thôi đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, bây giờ hai loại chất độc đối kháng nhau, đã đến lúc cứu người rồi.

Đoạn liên cách không xuất chỉ, liên tiếp điễm vào mấy chỗ huyết đạo của Âu Dương Thu, sau đó mới từ trong lòng lấy ra một chiếc bao tay đặc chế đeo vào, trước tiên cho chàng uống vào một viên dược hoàn, rồi lại đỡ chàng ngồi ngay ngắn, đặt tay lên huyết Mệnh Môn của chàng.

Thương Ngô Tam Hồ tuy không biết y học, nhưng bằng vào mấy mươi năm kinh nghiệm giang hồ, họ cũng biết đây là một phương pháp trị liệu dùng nội công bức độc.

Chẳng bao lâu sau, hai người đều bị một làn hơi sương màu trắng phủ trùm, nhưng thoáng ngửi thấy mùi tanh tươi từ trong sương trắng tỏa ra.

Lại một hồi nữa, hơi sương tan biến, ung Thiên Thành với Âu Dương Thu đã tách ra và cùng ngồi điều tức.

Khoảng thời gian sau một tuần trà, ung Thiên Thành đã đứng lên trước tiên, lại móc ra một chiếc túi đặc chế, nhặt lấy những khúc thân rắn trên mặt đất lần lượt bỏ vào trong túi, kể cả đầu rắn máu thịt nhầy nhụa.

Xong xuôi, Âu Dương Thu cũng đã điều tức hoàn toàn tỉnh lại, quỳ xuống trước mặt ung Thiên Thành cảm kích nói:

- Đa tạ sư bá đã cứu mạng!

ung Thiên Thành khoát tay:

- Người kịch độc mới trừ, người hầy còn rất yếu, hầy ngồi nói chuyện được rồi. Những lời lão phu đã nói khi nãy, có lẽ người đã nghe cả rồi chứ?

Âu Dương Thu gật đầu: - Vâng, sư diệt tuy ngắt xiu, nhưng thần trí chưa mất, chỉ có điều toàn thân bại hoại, miệng không nói được, nhất là trong đan điền có hai luồng khí lưu kỳ lạ, không ngừng xung kích lẫn nhau, khiến cả người như muốn nổ tung vậy.

- Đó là do hai loại độc giống đực và giống cái của Cửu Vĩ Kim Ty Xà xung đột lẫn nhau, lại thêm Càn Khôn Nhất Khí Công mà người đã luyện ở giữa bài phân, đó là giai đoạn sống chết khần yếu, người chịu qua được thật là quý hóa.

Đại Hồ bỗng hỏi:

- Theo lời tiên bói vậy là tình trạng vừa rồi của thất đệ hết sức nguy hiểm phải không?

ung Thiên Thành nghiêm mặt gật đầu:

- Đúng vậy, lão phu tuy cười nói với các vị, nhưng trong lòng còn lo lắng hơn tôn giá nhiều và luôn chú ý đến tình trạng biến hóa của y, vạn nhất y không chịu nổi, lão phu cũng đành mạo hiểm dùng nội lực trợ giúp.

Đại Hồ cười gượng:

- Tiên bói thật là trầm tĩnh...

- Nếu lão phu nói rõ sự thật, mọi người sẽ rối loạn, chẳng ích gì cho y Vả lại, sau khi qua được ải này, y đã hút rất nhiều chân nguyên của Kim Ty Xà, nội lực của y lại gia tăng ít nhất từ ba thành trở lên.

- Đó cũng là nhờ ân điển của tiên bói...

- Y là đệ tử của Tàn Khuyết Môn, tôn giá tuy là lão đại kết nghĩa Của y, lão phu cũng chẳng thể nhận lời cảm tạ của tôn giá.

Đại Hồ còn định nói gì nữa, nhưng ung Thiên Thành đã nói tiếp:

- Các vị hãy lưu tâm võ về hơn hai trăm người trúng độc trong Tinh Tinh hạp, lão phu dẫn hai đứa trẻ này xuống dưới xem thử trước, nếu không đánh cắp được Chu Quả, lão phu sẽ về núi dùng con Kim Ty Xà này phối chế ra dược vật, hy vọng có thể giải trừ kịch độc mà họ trúng phải, chỉ có điều là hơi khó khăn về mặt thời gian.

Đoạn khoát tay với Tiểu Thúy và Âu Dương Thu, ba bóng người như thiên mã hành không phóng thẳng xuống đáy cốc sâu hằng mấy trăm trượng.

Thương Ngô Tam Hồ và Trường Tôn Sở thấy ba người lẳng không phi hành mà không cần đến trợ lực, thấy đều bất giác than thầm. Bốn người này đều là nhân vật lừng danh vùng vân Quý, nhưng trải qua cảnh ngộ hơn nửa năm nay cùng với những gì đã nghe và thấy, họ mới biết võ công của mình thật chẳng thể so sánh với người ta.

Trong lúc họ đang vô vàn cảm khái, ba bóng người lại từ dưới núi bay lên nhanh như chớp, đó chính là ung Thiên Thành với Âu Dương Thu và Tiểu Thúy, sơn cốc sâu

mấy trăm trượng mà lên xuống chỉ trong thời gian chưa cháy hết một cây nhang. Đại Hồ vội tiến tới hỏi:

- Tiền bối đã gặp họ rồi ư?

ung Thiên Thành gật đầu:

- Gặp rồi, và lão phu còn ngấm ngấm kiểm tra lại người, kịch độc do Tư Mã nha đầu phối chế quả là lợi hại, lão phu phải trở về núi luyện thuốc ngay, hai đứa trẻ này đến Ly Biệt Câu, nếu lấy được Chu Quả thì không cần phải chờ lão phu nữa.

ông dứt lời, không chờ mọi người lên tiếng, một tay vung nhẹ, người đã vọt lên cao mấy trượng, lượn hai vòng trên không, thoáng Chốc đã mất dạng.

Âu Dương Thu cũng vội vòng tay nói:

- Việc ở đây xin nhờ ba vị nghĩa huynh và Trường Tôn võ sư lo liệu, việc cứu người khẩn cấp, tiểu đệ với tệt sư muội phải đi ngay.

Đoạn quay sang Tiểu Thúy khoát tay, hai người như hai cánh chim to xé gió lướt đi, tốc độ chẳng kém gì ung Thiên Thành.

Âu Dương Thu với Tiểu Thúy một mạch phóng đi suốt mấy mươi dặm đường, nhưng khi sắp ra khỏi vùng núi Cửu Diệp Cốc, Âu Dương Thu bỗng nảy sinh một ý định khác, bèn kề tai nói nhỏ với Tiểu Thúy, hai người lại quay về Tinh Tinh hạp.

Âu Dương Thu lúc này lòng đầy nghi vấn, trong Tàn Khuyết Môn còn có một vị sư bá võ công cao cường như ung Thiên Thành, vì sao sư phụ không cho chàng biết? Và thân thế của Tiểu Thúy càng là một điều bí ẩn. Khi rời khỏi Ngân Kiều thôn, Hoạt Diêm Vương La Tu có truyền âm nói với chàng, Tiểu Thúy rất có thể là con gái của Triệu Tàn Nguyệt. Mà Tiểu Thúy cũng từng viết chữ cho chàng biết mẫu thân nàng cũng có một thanh Hàn Mai Kim Kiếm, vậy thành ra là sao? Và Triệu Tàn Nguyệt là ai? Chàng quyết định khi nào từ Ly Biệt Câu trở về sẽ lại đến Ngân Kiều thôn một chuyến tìm Hoạt Diêm Vương La Tu để hỏi cho rõ. ~ Đầu óc chàng đang suy nghĩ, nhưng chân vẫn bắt giác gia tăng tốc độ Tiểu Thúy gắng hết sức cũng chỉ có thể miễn cưỡng không bị chàng bỏ rơi.

Cũng may lộ trình không xa, lúc trời sẩm tối, hai người đã về đến lưng núi, chỗ Âu Dương Thu bị độc thương của Cửu Vỹ Kim Ty Xà.